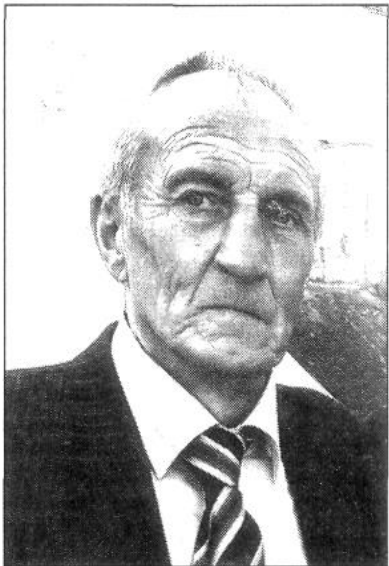

Я за натурою боєць

— **Ігоре Васильовичу, що особисто для вас означає футбол?**

— Футбол — справа не з легких, не кожному під силу. Цей вид спорту вимагає старанності, фізичної й моральної витримки. Якщо людина обрала справою життя футбол — це назавжди, бо колишніх футболістів не буває.

Попри те, що футбол — командна гра, успіх кожного спортсмена залежить тільки від його зусиль і амбіцій.

— **А яким був ваш футбольний шлях: тернистим чи гладеньким?**

— Мій шлях до визнання був непростим, хоча, якщо відверто, пальців на руках і ногах не вистачить, щоб перерахувати мої футбольні здобутки.

Ще з молодших класів школи я

Скажу відверто, ніколи не захоплювалася футболом, але віддам належне найзавзятішому фанату березнівського «Случа» Ігорю ПОПІВУ. З ним я познайомила більше року тому за досить неприємних обставин: він прийшов з обуренням після публікації у районці, де я фактично поставила хрест на світлому чемпіонському майбутньому команди «Случ».

Між нами кажучи, я не надто здивувалася його обуренню, але вже за рік була приємно здивована результатами роботи Ігоря Васильовича. Його стараннями ФК «Орлівка» має сучасний стадіон, а «Случ» виборів місце у вищій лізі і все це, як каже сам Ігор Васильович, без підтримки держави. За останній рік з героєм моєї публікації ми вже встигли заприятелювати, бо, виявляється, що я стала своєрідним поштовхом для старту «Случа».

Тому, нині вже голова громадської організації «ФК «Случ-Березне» І. Попів з радістю погодився на інтерв'ю.

му. Сюди у складі тоді ще ФК «Колос» я приїхав разом з Сергієм Углінським, Юрієм Аюповим, Дмитром Петрухіним, Святославом Дідунюком, Ігорем і Мироном Черепушаками.

На той час березнівська футбольна команда знаходилася на останньому місці у турнірній таблиці чемпіонату області. Завдяки злагожденій командній грі, за сезон ми стали четвертими, не програвши жодної гри, лише зіграли 2 нічії. Це був 1974 рік. Пригадую моїх футбольних, нині уже, на жаль, покійних колег, дуже прошу вас згадати їх прізвища в газетній публікації. Це Микола Євтушок, Віктор Гарбар, Микола Мазепа, Олександр Пастушок, Леонід Пастухов, Віктор Мазепа та Віктор Скоропляс.

— **Ігоре Васильовичу, невже на цьому й закінчилася ваша футбольна кар'єра?**

— Ні, усе тільки починалося, ми стали найкрупнішими, як говорить

— **А як же «Случ», як же гравці, які поклали на вас надію?**

— Все потрібно робити вчасно, мені дуже приємно, що за ці багато років зі мною в команді грали талановиті хлопці, а тренером увесь цей час був Євген Лев.

Але давайте дивитись правді у вічі, мені тоді було вже 45 років, а «Случ» востаннє був чемпіоном області та володарем кубка у 1997-1998-му роках. Більше таких значимих перемог не було, але й фінансування було мізерним, про нинішнє я взагалі мовчу. Одним словом, бути фанатом — не означає забити гол! Це значить робити багато корисного для розвитку футболу у регіоні. Тобто результат залежить від нашого завзяття.

Ігор Попів має рацію. Як би не було сумно, але футбол, свого роду казино. Якщо правильно зійшлися зірки усе піде, як по маслу. Якщо не пощастило — доведеться докласти зусиль і пробувати знову. На допомогу зі сторони розраховува-

вання на команду коштує близько 30 тисяч гривень. Бутси кожен купує сам собі, в основному на «секонді», але й там вони недешеві. До того ж треба кілька м'ячів, проїзд, бензин, вода, інші дрібниці. В цілому один виїзний матч обходиться в 20 тисяч гривень. А, якщо суму брати за сезон, то до 400 тисяч гривень. Тішуся, що минулого року нам допоміг земляк Олександр Данильчук, районна влада, адміністрації двох держлігоспів, а у 2020 долучилися ще й Зірненський спиртзавод та Березнівське птахопідприємство, більше ніхто не виявив бажання підтримати спорт. Далі, у нашій коман-

ді футболісти без контрактів, тому

дихають свіжим повітрям, буквально не відчують підошвою траву. Зрозумів, що треба щось кардинально змінювати. У дитя має бути повноцінний фізичний і психічний розвиток відповідно до їхнього віку.

Отак з легкої руки Ігоря Васильовича, завдяки місяцями зіпсованих нервів, у Орлівці на місці розвалених ферм за сільським клубом, з'явився сучасний стадіон з центральною трибуною.

— **Тобто, це повноцінний стадіон?**

— Цілком! Сільські хлопчачки, тренери і усі небайдужі спільно його збудували. Прибрали залишки старих ферм, засипали 2 силосні ями, розрівняли поле, задискували на зиму, весною засіяли спеціальною травою, загородили, зробили ворота, 2 ряди лавок, провели світло, воду, облаштували центральну трибуну, побудували роз-

дягальню. Дуже вдячний за під-

Ще з молодими людьми хотів знати, що хочу бути спортсменом, а щоб вибороти бодай один футбольний кубок, належить щоденно викладатися на повну силу, так і було протягом наступних 30-ти років.

Я родом з Львівщини, з міс- та Стрий. Ще другокласником пішов займатися футболом до спор- тивної школи, а у сьомому – всту- пив до Львівської обласної школи- інтернату спортивного профілю. Ще у 1971 році (мені тоді було лише 14) був у складі збірної Украї- ни ЦК ЛКСМУ, грав у складі коман- ди на першість Радянського Сою- зу за спортивний інтернат. У лип- ні 1974 року у грі проти тернопіль- ської «Ниви» поламав ногу, а у серпні потрібно було здавати вступ- ні экзамени до омріяного інституту. На милицях я не міг продемонстру- вати гру у футбол та показати свою загальну фізичну підготовку.

Пізніше, за запрошенням Оле- га Серкала (Устимова), який поба- чив мене, так би мовити, у дії у фі- налі першості України з футболу у Рівному, я з'явився у Березно-

стий підтримувати, як говорять сучасна молодь.

У 1975 році ми вперше виборо- ли Кубок області серед колективів фізичної культури, а у наступному році мене призвали до лав радян- ської армії. Служив у спортивній роті центральної групи військ (тоді Чехословаччина), там грав за чесь- ку команду майстрів «Локомотив- Німбурк». Повернувшись додому, вступив до інституту, одружився і продовжував займатися улюбле- ною справою.

Без зайвої похвальби скажу, що з 1980 по 1990-і роки правонаступ- ник ФК «Колос» – ФК «Случ» був найуспішнішим в області. 1981-го виграли Кубок України, наступного року були фіналістами Кубка. Осо- бисто я другий раз до збірної Укра- їни потрапив у 1983 році. Перемог, звісно, як я вже казав, було багато, але найбільшою моєю мрією було зіграти гру разом з моїми синами. І у 2002-му році моя мрія здійсни- лася, вийшов на поле у складі бе- резнівського «Случа» разом з Ро- маном та Богданом і так завершив кар'єру футболіста.

дементу зі сторони розраховує- ти не слід. Ігор Васильович вважає, що сучасний вболівальник не при- йде дивитися на нецікавий фут- бол, в належному стані потрібно підтримувати стадіон, футбольне поле та й самих гравців.

Він, як сам каже, набридливий, наче муха у спасівку, – стукає у всі двері: збирає команду, везе її на позичені гроші на гру, а потім ду- має, як їх повернути.

– Навіщо вам це треба?

– Приготуйтеся до банальностей, але вигоди тут ніякої не маю. Як за- раз модно говорити – соціальний проєкт. Я люблю футбол, команду «Случ» і не хочу, щоб вона занепа- дала. Не хочу, щоб молодь сиділа в забігайлівках з пивом і цигарка- ми. А для цього хлопців треба чи- мось зацікавити. Я привабив тим, що сам найбільше люблю – футбо- лом.

– Найдорожчий футболіст планети Неймар заробляє 10200 євро на годину. На який період «Случу» вистачило б цих гро- шей?

– О, давайте рахувати. Екіпіру-

і не отримують зарплат. Я не при- хильник олімпійського принципу «Головне не перемога, а участь», ми повинні бути конкурентоспро- можними, але ж як?

Фінансова складова дуже важли- ва в подальшому існуванні коман- ди. Багато інших команд у облас- ті підтримують або громади, або підприємства, але не так, як в нас – команда тримається лише на ен- тузіазмі тренерів і футболістів.

Проблема складу команди – вза- галі болюче питання. Він постійно змінюється – хтось йде до армії, хтось їде на заробітки, хтось їде вчитися.

До речі, Ігор Попів ініціював та zorganizував будівництво футболь- ного стадіону у селі Орлівка, де має кілька гурткових годин футбо- лу у сільській школі.

– Чому вирішили це зробити? В чому фішка?

– Та немає тут ніякої фішки. Про- сто дітям приємно буде. Молодь повинна займатися спортом, а не витратити життя на гаджети. Діти засиджуються за моніторами, не

тримку людям, сільському голо- ві Анатолію Кошманюку, дирекції Березнівського держлісгоспу, під- приємцям Василю Хильчуку та Во- лодимиру Іванову, а також дирек- тору Оржівського деревообробно- го комбінату Мирону Чернецько- му.

– Ігоре Васильовичу, запитав на завершення: про що ви мріє- те?

– Я за натурою максималіст – бо- ець. Ніколи не промовчу, не від- ступлю. Я хочу, щоб весь народ в Україні жив краще, тоді буде роз- виток у всіх галузях. Справді, було б здорово мати в нашій громаді штучне велике футбольне поле, як от у Сарнах, де можна грати і тре- нуватися. А якщо вдасться знайти ще й мецената, то нашій команді було б під силу замахнутися і на звання чемпіона області.

– Бажаю вам здійснення задуманого.

– Дякую. Бажаю і «Надслучан- ському віснику» високих тиражів і цікавих публікацій.

Юлія ІВАНЮК.